Tilkinin
Unuttuğu Harita
Ebru Mina TOMURCUK

Tilkinin Unuttuğu Harita

Ebru Mina TOMURCUK

Güneşli bir orman açıklığında, parlak kızıl tüylü ve ucu beyaz kabarık kuyruklu genç bir tilki havayı kokladı. Kehribar rengi gözleri merakla parıldıyordu. Göğsünde küçük, kahverengi deri bir çanta asılıydı. Bir sabah, yaşlı bir meşe ağacının yanında kazarken siyah patileri ilginç bir şey buldu. Solmuş bir kurdeleyle bağlanmış, rulo yapılmış bir parşömendi bu.

Tilki kurdeleyi dikkatlice çözdü ve parşömeni çimenlerin üzerine serdi. Eski bir haritaydı ama bir tuhaflık vardı. Hiç yer adı yoktu! Yalnızca küçük çizimler ve sonunda kocaman bir X vardı. Tilkinin kulakları dikildi. "Bir gizem!" diye sevinçle havladı. Gizemleri çok severdi ve bu gizem bir macera için mükemmel görünüyordu.

Tilki haritayı inceledi ama çizimleri anlayamadı. Eğri bir ağaç, yuvarlak bir kaya ve dere olabilecek dalgalı bir çizgi vardı. "Yardıma ihtiyacım var," dedi. Sonra uzun çam ağacında yaşayan bilge yaşlı baykuşu hatırladı. Baykuş bulmacaları severdi ve çok akıllıydı. Tilki haritayı rulo yapıp çantasına koydu ve yola çıktı.

Tilki ormanın içinden geçerek uzun çam ağacına ulaştı. Dalların yükseklerinde, minik yuvarlak gözlükleri ve mavi örgü atkısıyla bilge baykuş oturuyordu. "Merhaba küçük tilki," dedi baykuş. "Seni buraya ne getirdi?" Tilki haritayı gösterdi. Baykuşun kocaman altın rengi gözleri açıldı. "Adı olmayan bir harita! Ne ilginç!" diye öttü.

Baykuş aşağı uçtu ve alçak bir dala kondu. Gözlüklerini düzelterek haritayı dikkatle inceledi. "Bu çizimler işaretler," dedi. "Yolu izlemek için her birini bulmalıyız." Tilki hevesle başını salladı. "Eğri ağaçla başlayalım," dedi baykuş. "Ormanın kenarına yakın bir yerde olmalı."

Tilki ve baykuş birlikte yola koyuldular. Tilkinin siyah patileri orman zeminine yumuşakça basarken baykuş daldan dala süzülüyordu. Sağa sola baktılar. Kısa süre sonra gövdesi yaşlı bir adamın sırtı gibi eğrilmiş bir ağaç gördüler. "İşte orada!" diye bağırdı tilki. İlk işaret bulunmuştu!

Sonra harita yuvarlak bir kaya gösterdi. "Yuvarlak bir kaya nerede olabilir?" diye merak etti tilki. Baykuş bir an düşündü. "Nehir kıyısına bakalım," diye önerdi. Suyun sesini duyana kadar yürüdüler. Çakıl taşlarının arasında büyük, pürüzsüz, yuvarlak bir kaya vardı. "Mükemmel!" diye öttü baykuş. "Doğru yoldayız."

Haritanın dalgalı çizgisi onları pırıl pırıl bir dereye götürdü. Su güneş ışığında dans edip parıldıyordu. "Burası dere olmalı," dedi tilki. Ama nasıl karşıya geçeceklerdi? Baykuşun bir fikri vardı. "Birlikte çalışabiliriz," dedi. Devrilmiş bir kütük buldu ve tilki onu iterek bir köprü yaptı. Güvenle karşıya geçtiler ve gurur duydular.

Derenin diğer tarafında harita, yan yana üç taşın küçük bir çizimini gösterdi. Tilki ve baykuş, basamak taşları gibi dizilmiş üç taşı bulana kadar aradılar. "Sırada ne var?" diye sordu tilki. Baykuş, oyuk bir kütüğün çizimini gösterdi. Onu yakında buldular ve içinde bir ipucu vardı: kalın bir çalıya doğru işaret eden bir tüy.

Tüy maviydi, tıpkı baykuşun atkısı gibi. "Bu bir arkadaştan olmalı," dedi baykuş gülümseyerek. Tüyün gösterdiği yöne gittiler ve çalının içinden geçtiler. Arkasında, ortasında büyük düz bir taş olan küçük bir açıklık vardı. Taşın üzerinde bir X oyması vardı. "Buldunuz!" diye sevindi tilki.

Ama X son değildi. Harita, X'in yanında küçük bir anahtar resmi gösteriyordu. "Burada gizli bir şey olmalı," dedi baykuş. Düz taşın çevresine baktılar. Tilki yakındaki küçük bir toprak deliği fark etti. Patileriyle nazikçe kazdı ve küçük ahşap bir kutu buldu. İçinde parlak altın bir anahtar ve bir not vardı.

Notta şöyle yazıyordu: "Meraklı ve işbirlikçi olanlar için. Bu anahtar, Orman Dostluk Kulübü'nün kapısını açar." Tilki ve baykuş birbirlerine baktılar ve gülümsediler. "Gizemi birlikte çözdük!" dedi tilki. Baykuş başını salladı. "Gerçekten de takım çalışması bunu mümkün kıldı." Kulübü bulup keşiflerini başkalarıyla paylaşmaya karar verdiler.

Çiçeklerle çevrili bir patikayı izleyerek büyük bir ağacın altındaki sıcak bir inine ulaştılar. Anahtar kilide tam oturdu. İçeride yumuşak yosunlu oturma yerleri ve kitaplarla bulmacalarla dolu bir rafı olan sıcacık bir oda buldular. "Bu harika!" dedi tilki. "Daha çok gizem çözmek için buraya gelebiliriz." Baykuş mavi atkısını bir çengele astı.

O günden sonra tilki ve baykuş en iyi arkadaş oldular. Orman Dostluk Kulübü'ne sık sık gidip bulmacalar çözdüler ve diğer hayvanlara yardım ettiler. Tilki, merakın büyük bir armağan olduğunu, ama paylaşıldığında daha da güzel olduğunu öğrendi. Baykuş ise özellikle çözülecek güzel bir bulmaca olduğunda yardım etmekten hep mutlu oldu.

Tilki eski haritayı maceralarının hatırası olarak çantasında sakladı. Bazen onu çıkarıp işaretlere bakar ve yolculuklarının her adımını hatırlardı. Harita artık gizemli görünmüyordu ama yine de onu gülümsetiyordu. Bilge arkadaşıyla geçirdiği birçok mutlu anın başlangıcıydı bu.

Böylece ormanın kalbinde tilki ve baykuş, merak ve takım çalışmasının her gizemi çözebileceğini kanıtladılar. İster adı olmayan bir harita olsun, ister birçok parçalı bir bulmaca, birlikte çalışan arkadaşlar her zaman yolu bulabilir. Orman sırlarla doluydu ve onlar her macerada bir sırrı keşfetmeye hazırdılar.